

„Chceme, aby mladí lidé sami objevili a zvolili si svou vlastní cestu.“

Lidia Via pracuje od roku 2019 v regionální Asesorii Opus Dei ve Španělsku. Zodpovídá za aktivity s mladými lidmi. V rozhovoru vysvětluje formaci, kterou prelatura poskytuje mladým lidem, a jakým způsobem je doprovází při rozlišování jejich povolání k celibátu.

27.03.2025

Nedávná regionální shromáždění Opus Dei s názvem „Prohloubit charisma a obnovit naši touhu sloužit Bohu, církvi a společnosti“ opět zdůraznila vedoucí úlohu mladých lidí v současnosti i budoucnosti Díla. Společně s celou církví se Opus Dei vydalo cestou reflexe o pastorační povolání a doprovázení, když se rozhoduje o povolání kandidáta k celibátu.

Krom toho se před rokem na webových stránkách Opus Dei spustila platforma Youth zaměřená na mladé lidi. V rámci tohoto výročí jsme hovořili s Lidií Via, která má na starosti práci s mládeží v regionální Asesorii Opus Dei ve Španělsku. Rádi bychom se dozvěděli více o současných vzdělávacích aktivitách Opus Dei s mladými lidmi ve Španělsku, a také o zkušenostech a pokroku, kterých se během téměř stoleté historie dosáhlo, a rovněž o

plánech a výzvách, které nás čekají v budoucnosti.

Lidia Via vystudovala žurnalistiku na univerzitě Complutense v Madridu a magisterský obor Corporate Reputation na Navarrské univerzitě. Narodila se v Madridu katalánským rodičům a vedla mládežnická sdružení podporovaná Opus Dei v Madridu, Zaragoze a na Tenerife, a Colegio Mayor v Madridu.

Zahájila podnikatelské iniciativy v oblasti kreativní komunikace a poskytuje poradenství různým iniciativám a organizacím v oblasti strategické komunikace. Posledních pět let je členem vedení ženské větve Opus Dei ve Španělsku, kde zodpovídá za mládež.

V následujícím rozhovoru se zaměříme na mladé lidi v Opus Dei. Začněme od začátku, jak byste vysvětlila, co je to Opus Dei?

Opus Dei, to je jeho každý člen. Katoličtí věřící, kteří chtějí s Boží pomocí přispívat k evangelizačnímu poslání církve, být důslední v Kristově poselství v každodenním životě - zejména v práci - a snaží se spolupracovat s Boží milostí, aby mnoho lidí mohlo poznat Krista a osobně se s ním setkat.

Opus Dei nemělo na začátku pro mladé lidi žádné formační aktivity. Jaký byl důvod, že se tyto aktivity zavedly?

Byl to přirozený vývoj, tak to bylo v církvi, tyto aktivity vyrůstaly spolu s prvními věřícími, jež je utvářeli. Když svatý Josemaría ve svých 26 letech založil Opus Dei, začal tím, že dával dohromady své přátele, mladé univerzitní studenty a mladé profesionály, a tak první formační iniciativy se odehrávaly v univerzitních centrech. To byl počátek díla svatého Rafaela, což je

název, který se v Díle dává formační činnosti s mladými lidmi.

Časem si tito mladí lidé založili své vlastní rodiny a chtěli, aby i jejich děti měly tuto formaci a doprovázení, protože jejich vztah k Bohu se takto prohloubil. Tak začaly v 50. letech první aktivity pro dospívající a první mládežnická sdružení. V 60. letech také někteří rodiče zakládali školy, ve kterých počítali s tím, že by si Dílo vzalo na starost křesťanskou orientaci při výchově žáků, studentů i jejich rodin.

Co nabízí Opus Dei mladým lidem?

Opus Dei nabízí mladým lidem formační aktivity po stránce duchovní i lidské. Má je to inspirovat k tomu, aby se stali čestnými ženami a muži, kteří žijí křesťanské poselství v každodenním životě a přispívají tak ke zlepšení sociálního a profesního prostředí, v němž žijí. Tyto aktivity jsou různorodé, i v

závislosti na tom, co člověk hledá nebo potřebuje. Pro chlapce a dívky, kteří žádají Dílo o pomoc, aby dokázali žít své křesťanské povolání uprostřed světa, nabízíme formaci ve formě týdenních kurzů na téma duchovního života a katolické nauky, duchovního doprovázení spolu s modlitbami a jak pomáhat druhým prostřednictvím katecheze a konkrétní pomoci potřebným.

Jedná se o formaci, která se snaží povzbudit mladé lidi k růstu v osobním vztahu s Ježíšem Kristem, k prohloubení znalostí o víře, ke službě druhým, jak být dobrými přáteli, připravovat se na budoucí povolání dobrých profesionálů i občanů a jak se starat o svou rodinu.

Touhou Opus Dei v díle svatého Rafaela je moci doprovázet mladé lidi, aby se z nich stali, jak říkal svatý Josemaría, „křesťané plní optimismu a elánu, kteří dokáží žít své božské

dobrodružství ve světě“, a tak konat dobro a zlepšovat společnost, v níž působí.

Zdá se, že se dnešní mladí lidé vzdalují od poselství církve a křesťanského způsobu života. Jaké výzvy vidíte ve formaci dnešní mládeže?

Na začátku bych ráda řekla, že občas slyším názory na dnešní mladé lidi, které dle mého neodráží celou pravdu. Jako by to byli unavení, křehcí lidé, kteří nejsou schopni se ztotožnit s vysokými ideály; ale takové zkušenosti já nemám.

Jako všichni to jsou děti své doby a naše chování a způsob, jakým žijeme, tomu musí odpovídat. Příkladem může být, jak všichni mladí lidé ve Španělsku, katolíci i nekatolíci, reagovali na DANA (katastrofální záplavy) ve Valencii. Stovky těchto mladých lidí ze všech měst země se jim vydaly na pomoc.

Rádi bychom, aby formace napomáhala v pozitivním ovlivňování společnosti. Aby oni mohli - svým studiem a profesní prací, jednáním s druhými lidmi a tím, jak se staví k problémům - konat dobro a zlepšovat svět, v němž žijí. Proto je třeba jim pomáhat, aby jim byl vlastní konstruktivní, kritický postoj vůči idejím a situacím, s nimiž se setkávají, neboť život se neodehrává v sociálních sítích, kde se rozhodujeme podle toho, zda se mi něco líbí nebo nelíbí.

Život, lidé, každý je jiný, a to nás obohacuje. Naším úkolem je formovat chlapce a dívky, kteří vyrůstali a vyrůstají v prostředí plném protichůdných a konfrontačních názorů. Chceme jim nabídnout otevřené, pluralitní prostředí, kde se mohou pohybovat bez zábran, být takovými, jakými být chtějí, a zároveň žít s těmi, co mají jiné způsoby a názory.

Na regionálních shromážděních, která se konala ve Španělsku, jsme obdrželi podněty od lidí z Díla i od lidí blízkých Dílu, kde se říká, aby centra Díla byla více otevřená druhým lidem. Aby se pro lidi víře vzdálených pořádalo více aktivit a přitom se brala v potaz různorodost. Tímto směrem se chceme ubírat, neboť nás to zdokonaluje a hlavně činí podobnějšími Kristu.

To krásné na církvi a na Opus Dei - to „pravé“, můžeme-li to tak říci - přitom nespočívá ani tak v tom, co se dělá na úrovni korporativní (ve vysokoškolských centrech, ve sdruženích mládeže atd.), ale v tom, co přináší život každého člověka z Opus Dei do prostředí, v němž se pohybuje. V tomto duchu, říkal svatý Josemaría, nesmí být prostředí Díla nikdy „jakousi obrannou baštou, ale naopak, zjevným a konkrétním příkladem otevřeného ducha, porozumění“.

A všechna ta formace, kterou mladým lidem poskytujete, je zaměřená na to, aby patřili do Opus Dei?

Ne. Smyslem naší práce s mladými lidmi je připomínat jim, že každý je povolán ke svatosti, a proto má každý své povolání, poslání a úkol na místě, kde se nachází. To je poselství Opus Dei. Chceme přispívat k evangelizačnímu poslání církve, k němuž nás Ježíš Kristus zve, abychom se každý svým způsobem na tomto úkolu podílel.

Proto se snažíme mladé lidi povzbuzovat, aby objevili a sami si vybrali svou cestu. Jak říká papež František v apoštolské exhortaci *Christus vivit*, adresované mladým lidem, je důležité položit si otázku: „Jak prožíváme své mládí, když se necháváme osvítit a proměnit velkým poselstvím evangelia?

V tomto smyslu je Opus Dei jen další cestou v rámci církve a je normální, že většina mladých lidí, kteří přicházejí do Opus Dei na formaci, nebude nikdy patřit do Díla. Je také samozřejmé, že mezi mladými lidmi, kteří se účastní těchto aktivit, dospějí někteří k názoru, že jejich povolání je v Opus Dei a to buď v apoštolském celibátu nebo v manželství.

V jakém věku se může člověk stát členem Opus Dei?

Člověk se může stát členem Opus Dei jakmile nabude plnoletosti. Mladší jak osmnáct let se začlenit nemůže. Nicméně povolání je něco osobního, je to vztah s Bohem, který lze vytušit již dříve.

A proto když mladý člověk projeví touhu patřit do Díla a žít v celibátu, Opus Dei zvažuje v tomto procesu povolání různé kroky.

Kdy se může zažádat o přijetí do Opus Dei?

Žádost o přijetí do Opus Dei je možná od 16 a půl roku dopisem prelátovi, přičemž v procesu rozlišování se dále pokračuje (nejde tu o žádné právní začlenění). Jakmile je osoba plnoletá a své přání pokračovat potvrdí, může vstoupit do Díla.

Je toto začlenění definitivní? Jak je zajištěna svoboda osoby?

Od tohoto prvního začlenění následuje nejméně pětileté období, během něhož musí člověk při různých příležitostech znovu stvrdit, že se chce stát členem Opus Dei, neboť má být v tomto procesu protagonistou. Ve skutečnosti od chvíle, kdy člověk požádá o přijetí, až do doby, kdy se začlení do Díla, nejméně osmkrát výslovně projeví své přání patřit k Dílu.

Tyto milníky v procesu povolání zaručují svobodu a také způsobilost tohoto člověka, který zároveň potvrzuje - nebo nepotvrzuje - zda je to jeho cesta v církvi.

Jaký je proces rozlišování pro vstupení do Opus Dei?

V rozlišování jde v zásadě o prožitky. Pomáhají mi slova papeže Františka v jeho katechezi o rozlišování, kde vysvětluje, že je to proces stejně krásný jako „vyčerpávající“, protože člověk do něj vkládá svůj rozum, svou vůli, své srdce, vše, čím je, a zároveň si uvědomuje, jak říká papež, že „Bůh je Otec a nenechává nás samotné“.

Jedná se o procesy, které v sobě rovným dílem spojují jednoduchost a složitost. Jednoduchost v tom smyslu, že člověk vidí, intuitivně cítí, že ho Bůh volá k určitému způsobu bytí a života, a ověřuje si, zda je to jeho místo, a v jistém smyslu i to, zda se v

tomto poslání cítí dobře a šťastně. I když ví, že každá cesta je dobrodružství; a ohledně složitosti - neexistuje nic vnějšího, co by ho ujistilo, že je to to pravé. Světlo i tma, taková je víra.

Na druhou stranu, jak je tomu u všech povolání v katolické církvi, je proces přijetí a rozlišování zdoluhavý, protože začlenit se mohou jen ti, kdo tak činí svobodně. Na začátku tu musí být přání do Díla vstoupit. Poté dostává žadatel po dobu nejméně šesti měsíců osobní formaci a doprovázení, aby do hloubky pochopil závazek, na který se připravuje.

Poté následuje nejméně další rok formace a rozlišování, a posléze se může provést první začlenění, které je dočasné. Potom musí dotyčný po dobu nejméně pěti let svou touhu postoupit dál každoročně obnovovat. Zdá se, že je to dlouhé období, ale to,

že člověk musí svou touhu stát se věřícím Opus Dei potvrzovat nejméně šest let, mu usnadňuje pochopit své vlastní povolání a Dílo, které tohoto člověka doprovází, může stvrdit, že dotyčná osoba je ve svém rozhodování svobodná, koná dle své vůle a je způsobilá.

Co vede mladého člověka s povoláním k celibátu k rozhodnutí stát se numerářkou nebo přidruženou?

Povolání je tajemství. V Opus Dei máme všichni jediné povolání, ale existují různé způsoby, jak být v Díle. Když člověk vidí, že jeho povolání je k apoštolskému celibátu, rozhoduje se také, jak konkrétně promítnout své povolání a svůj závazek vůči Bohu.

Podle svých vloh, životních podmínek, své povahy, svých plánů poznává, zda se vidí více jako numerářka nebo numerář (věnuje se

formaci ostatních členů Díla, obvykle žije v centru a je otevřená podpoře rozvíjet Dílo v jiných zemích; je ochotná se stěhovat z jednoho místa na druhé nebo být členkou vedení Díla), nebo jako přidružená či přidružený (vykonává široký apoštolát ve svém rodinném a profesním prostředí a spolupracuje na formaci těch, kdo se účastní aktivit Díla).

Podle mých zkušeností s doprovázením ohledně povolání je nejdůležitější otázka „jak se ty sám vidíš?“ a povzbuzovat tohoto člověka k dialogu s Bohem. Proto se nyní snažíme, aby ve všech centrech Díla byly numerářky, přidružené, numerářky auxiliar a supernumerářky, aby tyto mladé ženy se měly čeho chytit, vidět povolání žité různými způsoby. Nezřídka se také stává, že plodem tohoto počátečního rozlišování začne

někdo svou cestu jedním způsobem a pokračuje jiným.

Do jaké míry se v Opus Dei podařilo zlepšit proces rozlišování povolání?

Myslím, že v Opus Dei, stejně jako i v jiných církevních institucích, jsme se v důsledku dobrých i špatných zkušeností do velké míry o procesech povolání poučili. Například, jak jsem říkala, prohloubili jsme naše chápání toho, co znamená rozlišování povolání. Posílili jsme tak centrální úlohu těch, kteří cítí Boží volání. A z hlediska institucionálního, s vizí, kterou bychom mohli nazvat vizí trpělivou, se klade důraz na nezbytnou zralost a snaží se dát člověku ještě hlubší a vědomější jistotu ohledně jeho rozhodnutí.

Upravili jsme lhůty pro začlenění, chápeme lépe potřebu doby co se týče osobního a církevního rozlišování. Prelát si vše společně s

dalšími muži a ženami, kteří se s ním podílí na vedení Opus Dei, prostudoval, a před několika lety lhůty pro začlenění upravil tak, aby lépe odpovídaly a vyhovovaly každému jednotlivci, neboť on je tím, kdo spolu s institucí vidí, kdy je nejlépe na začlenění připraven. Máme také větší vnímavost vůči těm, kteří v tomto procesu Dílo opouštějí, a rovněž větší pochopení důvodů, jež je k tomu vedou.

Na druhou stranu při naší práci klademe větší důraz na formaci těch z nás, kteří již jsou věřícími Opus Dei a doprovázejí mladé lidi v procesu povolání. V těchto věcech se stále vzděláváme a studujeme papežské dokumenty současné i nedávné, a i další dokumenty církve, které hovoří o rozlišování. To vše proto, aby se mladí lidé uvažující o povolání cítili na této cestě svobodní a šťastní.

I když se může na první pohled zdát, že s rozlišováním to nemá nic společného, během několika let jsme prohloubili pohled na jednotu každého člověka s jeho vlastní rodinou. Nejen na začátku formace, kdy Opus Dei skutečně rodiče doprovází a pomáhá jim v jejich poslání vychovávat děti, ale i po celý život. Například jako numerářka, která žije v centru Díla, jsem nadšená z toho, že rodiny mohou poznávat ty, s nimiž já žiji a sdílím svůj život.

Jakým způsobem se rodiny informují, aby věděly o povolání svých dětí?

V dnešní době je nutné a tak se to i dělá, aby se všichni vydávali na tuto cestu s vědomím svých rodičů. Nejen nezletilí, ale i mladí dospělí, kteří jsou na nich často závislí. Rodiny vědí, že jejich synové či dcery procházejí volbou povolání, a počítají s tím, že jím projdou.

Kromě toho povzbuzujeme ty, kteří je vedou nebo formují v asociacích a centrech, aby jejich pouto s rodinami bylo pevné; nejen v případech, kdy jejich synové nebo dcery projeví touhu stát se věřícími Díla nebo jimi začínají být, ale snažíme se také postupovat při formaci každého člověka ruku v ruce s rodinou.

A kdo je to aspirant?

Aspiranti jsou dívky a chlapci starší čtrnácti a půl let, kteří cítí Boží volání do Opus Dei ve stavu celibátu - numeráři nebo přidružení - ale zatím tak nemohou učinit, protože jim ještě nebylo osmnáct let a také nemají věk na to, aby mohli požádat o přijetí. V těchto případech Dílo tuto touhu vítá a v tomto procesu je doprovází v souladu s jejich věkem. Po tuto dobu nejsou členy prelatury a nepřebírají žádné závazky ani odpovědnost. Dostává se jim duchovního vedení a formace, aby lépe poznali sami sebe,

prohloubili si znalosti církevní nauky a svátostí, byli lepšími dcerami a syny svých rodičů, lepšími přáteli, studenty atd.

Jsme jim nápomocni v uvažování o svém apoštolském poslání ve světě a také jim vysvětlujeme ducha Opus Dei, když se rozhodují o svém budoucím povolání. Každopádně minimálně ve Španělsku není tato postava v dnešní době tak rozšířená jako v minulosti, myslím, že i kvůli pomalejšímu tempu nových generací.

Postava aspiranta se navíc v průběhu času měnila, a to jak ve způsobu, jakým je chápána, tak ve způsobu, jakým je prožívána. Na základě zkušeností Opus Dei s procesy povolání jsme přizpůsobili formaci i doprovázení, které se jim dostává v tomto období jejich života, v němž si mají upevnit své lidské a duchovní zralosti, a z praxe jsme lépe pochopili

potřebu jít ruku v ruce s jejich rodiči. Aspiranti se například po určité době vybízeli, aby svůj život co nejvíce přiblížili věřícím Opus Dei. Již několik let se ale formace zaměřuje na jejich osobní růst jako křesťanů uprostřed světa a zároveň jsme jim nápomocni v jejich touze odevzdat se Bohu.

Dílo si vzalo z minulé doby ponaučení, lépe rozumí dnešním mladým lidem a rodinám, a proto někdy kolem roku 2000 došlo ke změnám, o nichž jsme právě hovořili.

Přicházejí povolání k celibátu hlavně z rodin Opus Dei?

Realita povolání v Opus Dei se hodně změnila. Například ve Španělsku bylo na začátku nejběžnější, že to byli synové a dcery, kdo seznamovali své rodiče s Opus Dei. Později si tito mladí lidé logicky založili vlastní rodiny a v každodenním životě vedli

své děti k osobnímu vztahu s Bohem, kladli důraz na rodinné vazby, na touhu sloužit druhým, na význam dobře vykonané práce, na přátelství... Jinými slovy předávali svým dětem to, co pro ně bylo důležité v jejich vlastním křesťanském životě.

Protože k tomu, abyste si něco zamilovali, musíte to nejprve poznat, je logické, že mnoho povolání, která přicházejí do Opus Dei ve Španělsku, pochází z křesťanských rodin, které křesťanského ducha Opus Dei předávali a předávají svým dětem. Každá rodina je však jiná. Například v té mé jsou rodiče věřící Díla, ale každý ze sourozenců si svůj život naplánovat naprosto rozdílně.

Krom toho mám za to, že v jiných zemích je situace velmi odlišná: v některých zemích mají povolání spíše dospělí konvertité, například

protože tam katolické rodiny téměř neexistují.

I když víme, že každá církevní instituce má evangelizační poslání a přeje si je mít, někteří lidé mají pocit, že Opus Dei dlouhá léta doráží na dospívající, zda mají povolání, a povzbuzuje je k tomu. Co bys na to řekla?

Jak jsem vysvětlovala dříve, jako součást církve se podílíme na poslání evangelizovat. Způsob, jakým se toto poslání naplňovalo, se v průběhu času vyvíjel a mohl být vnímán různě, podle zkušeností každého člověka.

V církvi, stejně jako i ve společnosti, došlo k hluboké změně ve způsobu, jakým jsou mladí lidé doprovázeni. Proto se při úvahách o pastorační povolání, zejména při rozlišování u dospívajících, klade důraz na zralost, uvážlivost a respekt, aby bylo toto doprovázení přiměřené okolnostem.

Uvědomujeme si, že existují lidé, kteří byli v Opus Dei a kteří říkají, že zakusili v tomto smyslu určitý nátlak. Této jejich zkušenosti velmi lituji. Přál bych si, aby se to nikdy nestalo.

Myslím si, že v prvních desetiletích expanze mohlo nadšení pro předávání poselství Opus Dei, které bylo hodně „akční“, vést v některých případech k dobře míněnému, ale možná až příliš důraznému přístupu. Nicméně v Opus Dei se vždy zastával názor, že povolání je osobní a svobodné. Každému člověku se musí umožnit, aby v Boží přítomnosti, svobodně a bez nátlaku, s rozvahou uvažoval o své vlastní duchovní cestě.

Zdá se, že v církvi a v Opus Dei dochází ke krizi povolání nebo že mnozí z těch, kteří tuto cestu začnou, ji později opustí. Co byste na to řekla?

Určitě je počet povolání ve srovnání s devadesátými lety a prvními lety nového tisíciletí menší. Bůh je ten, kdo je původcem těchto povolání; my, jak nedávno řekl prelát v jednom rozhovoru, spolupracujeme s Boží milostí, aby se mnozí přiblížili Ježíši Kristu. Zároveň povolání nejsou jediným plodem, a i když je jich méně než jindy, děkujeme Bohu za ty, kteří mu svůj život nadále odevzdávají v Opus Dei. Ať už v celibátu, nebo jako supernumeráři a supernumerářky, nebo jiným způsobem v rámci celé církve. Je mnoho rodin, mladých lidí i dospělých, kteří přicházejí do Díla a jsou vděční za pomoc, kterou jim při jejich formaci poskytujeme.

Je též pravda, že mnoho lidí bylo v Opus Dei, ale dál nepokračovali. Je nám líto, že někteří mají na léta strávená v Opus Dei špatné vzpomínky nebo se při svém odchodu či v průběhu těchto let cítili

osamělí. Snad jsme nebyli těmto lidem dostatečně blízcí a vůči nim odpovědní, možná jsme se více zaměřili na to, aby jejich odchod neměl negativní dopad na ostatní lidi v Díle. Myslím si, že už to tak po mnoho let není, a v každém případě chceme více pracovat na tom, aby k tomu nedocházelo.

Vím také, že je mnoho lidí, kteří považují léta strávená v Díle za šťastná a vnímají je jako pomoc, že v nich Bůh chtěl zapustit pevné křesťanské kořeny. Jsou Dílu velmi blízcí a dokonce znovu o přijetí do Opus Dei požádali.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
hceme-aby-mladi-lide-sami-objevili-a-
zvolili-si-svou-vlastni-cestu/](https://opusdei.org/cs-cz/article/chceme-aby-mladi-lide-sami-objevili-a-zvolili-si-svou-vlastni-cestu/) (02.04.2025)